

For det første har Retten i den appellerede doms præmis 52-58 tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den har fundet, at de offentlige kasinoer ikke opnåede en fordel på grund af betalingen af en lavere entrépris for hver kunde som følge af den omtvistede foranstaltning, eftersom de betalte beløb svarer til 80 % af den pris for en entrébillet, som de offentlige og private kasinoer opkræver.

For det andet har Retten i den appellerede doms præmis 59-68 tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den har fundet, at det ikke er tilstrækkeligt, at Kommissionen vurderer den fordel, som er tildelt ved den omtvistede foranstaltning i form af en direkte afgiftsmæssig forskelsbehandling, de iure, men at Kommissionen skulle have støttet eksistensen af en fordel på en økonomisk analyse af konsekvenserne af den omtvistede foranstaltning.

For det tredje har Retten i den appellerede doms præmis 74-80 tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den dels har fundet, at praksis med gratis adgang ikke kunne styrke fordelene ved den omtvistede foranstaltning, idet denne foranstaltning ikke gav en fordel, dels, at Kommissionen, for at dens argument kunne tiltrædes, skulle godtgøre, at antallet af tildelte, gratis adgange var overdrevent højt i forhold til formålet med den græske lovgivning, som tillod en sådan praksis, hvorved betingelserne fastsat i den pågældende nationale lovgivning blev tilsidesat.

---

**Appel iværksat den 24. november 2014 af Vadzim Ipatau til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 23. september 2014 i sag T-646/11, Ipatau mod Rådet**

**(Sag C-535/14 P)**

(2015/C 026/24)

Processprog: fransk

**Parter**

Appellant: Vadzim Ipatau (ved avocat M. Michalaukas)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union

**Appellanten har nedlagt følgende påstande**

- Rettens dom af 23. september 2014 (sag T-646/11) annulleres.
- Der træffes endelig afgørelse i sagen, eller sagen hjemsendes til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne afholdt under sagen for Retten.

**Anbringender og væsentligste argumenter**

Til støtte for appellen har appellanten fremsat fire anbringender.

For det første er det appellants vurdering, at Retten tilsidesatte retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, idet den nægtede lade indgivelsen af en anmodning om retshjælp have nogen opsættende virkning på fristen for anlæggelse af søgsmål om annullation af den anfægtede retsakt.

For det andet har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte retten til forsvar. Retten fastslog således, at Rådet hverken var forpligtet til at meddele appellanten, hvilke omstændigheder der lægges ham til last, eller give ham mulighed for at blive hørt inden vedtagelsen af afgørelse 2012/642/FUSP<sup>(1)</sup> og gennemførelsesforordning nr. 1017/2012<sup>(2)</sup>.

For det tredje begik Retten en retlig fejl, idet den fandt, at begrundelsen i de omtvistede retsakter var tilstrækkelig.

For det fjerde begik Retten en retlig fejl, idet den fandt, at de omtvistede retsakter ikke var uforholdsmæssige.

<sup>(1)</sup> Rådets afgørelse 2012/642/FUSP af 25.10.2012 om restriktive foranstaltninger over for Hviderusland (EUT L 285, s. 1).

<sup>(2)</sup> Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1017/2012 af 6.11.2012 om gennemførelse af artikel 8a, stk. 1, i forordning (EF) nr. 765/2006 om indførelse af restriktive foranstaltninger over for [Hviderusland] (EUT L 307, s. 7).

---

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial de Castellón (Spanien) den 27. november 2014 — Juan Carlos Sánchez Morcillo og María del Carmen Abril García mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.**

(Sag C-539/14)

(2015/C 026/25)

Processprog: spansk

**Den forelæggende ret**

Audiencia Provincial de Castellón

**Parter i hovedsagen**

Sagsøgere: Juan Carlos Sánchez Morcillo og María del Carmen Abril García

Sagsøgt: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

**Præjudicielt spørgsmål**

Skal artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF <sup>(1)</sup>, sammenholdt med artikel 47, artikel 34, stk. 3, og artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder <sup>(2)</sup>, fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en processuel bestemmelse — som den i artikel 695, stk. 4, i den spanske Ley de Enjuiciamiento Civil omhandlede — der, i forbindelse med fastsættelsen af retsmidlerne til prøvelse af afgørelser, hvorved der tages stilling til indsigelser mod fuldbyrdelsen af pantsatte værdier eller aktiver, bestemmer, at der kun kan iværksættes appel af en kendelse, hvorved der træffes beslutning om, at fuldbyrdelsen skal indstilles, at et urimeligt kontraktvilkår ikke skal finde anvendelse, eller at en indsigelse på grundlag af et urimeligt kontraktvilkår skal forkastes, hvilket umiddelbart indebærer, at den erhvervsdrivende som rekvirent har flere appelmuligheder end forbrugeren som rekviritus?

<sup>(1)</sup> Rådets direktiv 93/13/EØF af 5.4.1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29)

<sup>(2)</sup> EUT 2000, C-364, s. 1.

---

**Appel iværksat den 27. november 2014 af DK Recycling und Roheisen GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 26. september 2014 i sag T-630/13, DK Recycling und Roheisen GmbH mod Europa-Kommissionen**

(Sag C-540/14 P)

(2015/C 026/26)

Processprog: tysk

**Parter**

Appellant: DK Recycling und Roheisen GmbH (ved Rechtsanwälte S. Altenschmidt og P.-A. Schütter)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

**Appellanten har nedlagt følgende påstande**

— Rettens dom af 26. september 2014 i sag T-630/13 ophæves for så vidt som Kommissionen i øvrigt frifindes i domskonklusionens punkt 2.